

Dny ubíhaly jeden za druhým. Vasilisa si čím dál tím víc zvykala v novém domově. Každý den vstávala brzy ráno, ještě před šestou, aby stihla východ slunce. Za každého počasí létala kolem zámku. Sněžinka vyrostla dost na to, aby mohly létat společně, a zakrátko už začala vozit Vasilisu na hřbetě. Brzy jim šlo společné létání natolik dobře, že dívka mohla dokonce zkoušet různé triky, jako třeba udělat Sněžence za letu na hřbetě holubičku. Bylo to snadné, protože lunoptákovo peří k sobě přitahovalo její chodidla jako magnet – musela jenom udržet rovnováhu. Špatné bylo akorát to, že přes den Sněžinka s oblibou spala ve svém hnízdě vybudovaném speciálně pro ni na střeše jedné z věží. Zato od soumraku by nejraději létala až do rána, obzvláště za úplňku.

V devět hodin, po skromné snídani v Krbovém sále, jim s Bouřkou začínalo vyučování: matematika, dějiny časodějnic-tví, eferopis, chronologie, a dokonce hodinářská mechanika. Černá královna byla neustále na cestách, takže hodiny vedla obvykle Mendejra – Víla temných myšlenek, která byla přítomna na Vasilisině zasvěcení mezi časoděje. Dívka se jí ze začátku trochu bála, ale brzy pochopila, že za zlomyslnou povahou se skrývá vcelku dobré srdce.

„Potrestám vás!“ opakovala často Mendejra. „Budete místo kloků v zámku umývat podlahy!“

Nebo:

„Pošlu vás spát bez večeře! Zamknu vás ve sklepe! Přelámu vám křídla!“

Ale pokud si Vasilisa vzpomínala, ještě nikdy žádnou hrozbu nesplnila.

Přesto však byla Mendejra velmi přísná, když některé z dívek něco nešlo – nutila ji opakovat to tak dlouho, dokud se jí to nezačalo dařit.

Učení šlo Vasilise hladce, s radostí plnila všechny úkoly a neúnavně trénovala různá časodějná zaklínání. Líbily se jí efery přemístění – cestování po vlastních vzpomínkách, a obzvláště časové přechody přes zrcadla.

Na víkendy přijížděly Rimma s Cziou a v zámku bylo najednou veseleji. Vasilisa se se všemi spřátelila, ale samozřejmě se jí stýskalo po starých přátelích – Dianě, Zachaře, Nikovi, Danilovi i nesnesitelném Fešovi... A dokonce i po malinké Nikol.

Někdy Vasilisa unikala do své zastávky a vždycky si říkala, někdy zlostně, někdy posmutněle, že si musí změnit vzpomínku pro přemístění. Ale přesto se do údolí s vodopádem uchýlovala často – čekala na dopis od Zachary, který ale už dlouho nepřicházel.

Avšak Bouřka ji nikdy nenechala smutnit dlouho. Společně prozkoumaly celé okolí zámku, a dokonce i zakázaný les, který začínal až na kraji hor. Bouřka často mluvila o nějakém Maarovi, svém nejlepším kamarádovi na Černovílu. Maar prý zná všechny tajné stezky, ale odjel se svým dědečkem mechanikem na dlouhou pracovní cestu. Bouřka navíc učila Vasilisu prát se pomocí křídel: prudce vzlétnout, vyhnout se útoku a rozdávat prudké rány. Nebo zmizet na místě a rázem se objevit na jiném.

Rimma Vasilise často vyprávěla novinky z astrohradské školy. Třeba že Elena zavedla na dívčích uniformách povinné brože se

